

[Nina Andersen.]

Jeg her tænkte på en bruttoindtægt på 7 000 kr. Der er i udvalget foretaget forskellige undersøgelser vedrørende dennes og andre grænsers betydning med hensyn til udgifterne, og resultaterne kan man finde i et bilag til betænkningen.

Det vil ses, at vi har hæftet os ved en grænse på ca. 6 200 kr., hvilket svarer til en bruttoindtægt på 7 000 kr. Jeg finder, at dette er en sagligt forsvarlig grænse, idet man derved, som jeg også sagde ved første behandling, vil kunne dække samtlige ufaglærte og måske de lavere betalte faglærte kvinder. Man vil da også se af det svar fra arbejds- og socialministeriet, der findes optrykt som bilag 3, at for hovedstaden skulle en indtægtsgrænse på 6 200 kr. være tilstrækkelig. Vi har for så vidt forenklet dette forslag, som det, vi foreslår, er, at der skal være samme indtægtsgrænse for enlige og for ægtepar. Vi finder dette forsvarligt, fordi det er vor opfattelse, at i tilfælde, hvor der er to forsørgere, er stillingen med hensyn til forsørgelse af børnene stærkere, end når der kun er een forsørger, og jeg vil altså anbefale dette ændringsforslag.

Jeg finder anledning til med det samme at sige, at vort parti ikke kan stemme for det kommunistiske ændringsforslag, som går ud på at fastsætte sygekassegrænsen som indtægtsgrænse. Denne grænse er f. eks. i København for en enlig kvinde med et barn 11 700 kr., efter at de tilladte fradrag er foretaget. Det vil i realiteten sige, at det for en enlig kvinde med et barn drejer som om en bruttoindtægt på omkring 15 000 kr. Det er vor opfattelse, at denne grænse ligger for højt til, at det er rimeligt, at det offentlige er med til at betale til barnets underhold gennem det særlige forskudsvis udbetalte bidrag. Vil man sige, at det er faderen, der skal betale dette bidrag, er det rigtigt at henlede opmærksomheden på, at ca. halvdelen af de forskudsvis udbetalte bidrag ikke betales tilbage, men må bæres af det offentlige, altså af skatteyderne. Under disse omstændigheder finder vi, at det ikke er rigtigt at sætte indtægtsgrænsen så højt, og vi vil altså ikke stemme for dette ændringsforslag.

Ragnhild Andersen: Jeg ser, at det beklageligvis ikke har været muligt at samle hele udvalget om det ændringsforslag, som er stillet af et flertal. Jeg beklager det, så

meget mere som jeg bemærkede mig ved første behandling, at også den ærede ordfører for det radikale parti, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, udtalte sig til gunst for at hæve indtægtsgrænsen, så de enligstillede mødre fik større mulighed for at få deres bidrag udbetalt, når de går på arbejde og har indtægter, der overstiger de nugældende indtægtsgrænser. Det ændringsforslag, der her er stillet, er så absolut et skridt i den rigtige retning, selvom min gruppe mener, at man godt kunne være gået længere endnu, at man burde gå op til sygekassegrænsen, hvilket vi tidligere har stillet forslag om i det høje ting. Alle ved, hvor strengt det er for de enligstillede mødre, som vi har adskillige tusinder af, at sidde ene som forsørgere.

Mit parti har derfor med interesse noteret sig de bilag til betænkningen, som indeholder oplysninger om, hvad det vil koste at gennemføre fremskridt på disse områder til gavn for de enligstillede mødre. Det viser sig, at lempelser på disse områder hører til dem, der ikke koster de store summer. Det fremgår af disse beregninger, at gennemførelse af det ændringsforslag, der er stillet af udvalgets flertal, vil medføre forhøjede udgifter på ca. 3 mill. kr. Men det fremgår ligeledes, at dersom man helt ophævede indtægtsgrænserne for de enligstillede mødre, ville det kun betyde en merudgift på 4,5 mill. kr., altså kun $1\frac{1}{2}$ mill. kr. mere end flertallets forslag betyder, og mit parti mener derfor, at forslaget bør forbedres, sådan som vi også tidligere har foreslået det, så grænserne for børnebidrag til enligstillede mødre bliver de samme som grænserne for ubemidlet i folkeforsikringslovens forstand. Det er vor opfattelse, at enhver enligstillet moder, som er ubemidlet, og som er nødt til at forlade sit hjem og arbejde ude for at forsørge sine børn, bør have ret til bidrag, og der er derfor, vi har stillet ændringsforslag om, at sygekassegrænserne bør være loftet for udbetaling af normalbidrag til enligstillede mødre. Efter de mange debatter, der dog fra tid til anden har været i det høje ting, og efter de henvendelser, man også fra tid til anden har modtaget fra enlige mødre vedrørende disse og andre spørgsmål, må enhver erkende, at samfundet i for ringe grad hjælper de tusinder af mødre, der sidder i store vanskeligheder, og at vi her har et ansvar, som man ikke kan sige at lovgivningsmagten har